

Mnohosť dimenzií ľudských životov

Nie je potrebné byť extra vnímavý na to, aby sme si všimli, že nepretržite žijeme v mnohých dimenziách súčasne. Aj napriek dominancii materialistického svetonázoru v našom akademickom a verejnom živote je pre mnohých ľudí jeden ľudský život iba kapitolou oveľa väčšieho cyklu času, príbehu, biografie. Niektorí veria v možnosť reinkarnácie, niektorí sa ňu pozerajú zvrchu ako na pofidérne východné náboženstvo či rozprávku západného hnutia hippie. Existuje však ešte jedna kategória ľudí, tí, ktorí prežívajú svoje predchádzajúce životy s rovnakou jasnosťou a silou reality, s akou prežívajú akúkoľvek inú spomienku. Pre nich nie je minulý život vec viery, ale priamej osobnej skúsenosti.

Mnohých z týchto ľudí som stretol počas svojej tridsaťročnej psychofonetickej práce v typickej situácii, počas osobného sedenia, na ktoré prišli riešiť veľmi špecifický životný problém. Klienti v určitom momente sedenia vstúpia do konkrétneho okamihu z nedávnej minulosti, ktorý uviedli ako príklad svojej situácie a k ich šoku a prekvapeniu sa ocitnú uprostred úplne inej skúsenosti úplnej inej osoby, v inom čase, na inom mieste, v inom príbehu, ale vedia, že sa pozerajú na seba, v podstate na tú istú osobu, ktorou sú teraz, ale už dávno, v inom živote. Niektorí z nich boli otvorení možnosti reinkarnácie pred touto skúsenosťou, niektorí nie, avšak väčšina z nich o nej nikdy nerozmýšľala na osobnej úrovni. Skúsenosť pred nimi bola pre nich skutočná, bez ohľadu na ich systém viery. Už na začiatku svojej kariéry poradcu som sa rozhodol dôverovať realite klientov a brať ju vážne, pretože som mal svoje osobné skúsenosti, ktorými som sa mohol nechať v tomto viesť. Rozhodol som sa, že ak môj klient vníma niečo ako skutočné, je to skutočné aj pre mňa. Nikdy som takéto zážitky nevyvolával, nikdy klientom nehovorím, že to, čo vidia, je zážitok z minulého života. Len sa ich opýtam, čo vidia. Keď mi odpovedia, že to, čo vidia pred sebou, sú oni sami v inom živote, beriem to ako realitu. V psychofonetike nie je zahrnutá žiadna špekulácia ani interpretácia. Klienti sú tí, ktorí definujú svoju realitu.

Keď som začínal ako psychofonetický terapeut v Melbourne Therapy Centre (holistické zdravotnícke centrum špecializujúce sa na antroposofickú medicínu), prišiel za mnou obchodník z Nového Zélandu, kvôli silnej bolesti hlavy, na ktorú mu nič nepomáhalo. Počas terapeutického procesu vstúpil do svojej skúsenosti bolesti hlavy pomocou fyzického gesta, vystúpil z nej a pozrel sa na svoju predchádzajúcu pozíciu. Bol úplne šokovaný tým, čo videl. Sotva mohol hovoriť. Nakoniec povedal, že muž pred ním má hlavu rozseknutú maurskou sekerou „Patiti“ a je mŕtvy. „Kto je to?“, opýtal som sa. „Som to ja, dofrasa!“, odpovedal okamžite. „Tento život?“, spýtal som sa obozretne. „Samozrejme, že nie. Toto je už dávno. Som z jednej osminy Maur. Vždy som mal pocit, že je tu určité spojenie“. Akonáhle sa upokojil, postaral sa o mŕtveho človeka pred ním, vložil jeho dušu do svojho súčasného srdca a v predstave poslal jeho fyzické pozostatky späť Zemi. Zavládol mier. Vojna skončila. Bolest' hlavy tiež.

Od roku 1992, kedy som stretol spomínaného Novozélandčana, som podobné skúsenosti opakovane zažíval na mnohých psychofonetických stretnutiach. Ľudia si spomenuli na smrť v plynových komorách, masových hroboch a pred popravicou čatou počas holokaustu, zatiaľ čo iní sa uvideli ako dôstojníci SS, ktorí sa podieľali zabíjaní. Niekedy sa obe strany stretli v jednej skupine študentov psychofonetiky. Ľudia si spomenuli, že boli zohavení armádou, ktorá ich napadla, upálení inkvizíciou, lynčovaní rozzúreným davom. Žiadne veľké historické postavy. Väčšinou prostí ľudia, rebeli, múdre ženy, rybári a väzni, ktorí pred smrťou alebo znásilnením zažili ľudskú krutosť.

Klienti v procese vždy sami prichádzajú s tým, že sa jedná o spomienku z minulých životov. Mojou úlohou je rešpektovať význam, ktorý klient dáva svojmu zážitku a konať ďalej na tomto základe. V týchto procesoch vždy dochádza k zmiereniu a uzdraveniu, čo sa následne zásadne prejaví v bežnom živote klienta. Občas sa ukáže skúsenosť, ktorá nie je z minulého života, ale z času medzi dvoma životmi, odkiaľ klient nahliada na svoj predchádzajúci život, ako napr. v nasledujúcom prípade:

Podnikateľka, čerstvá štyridsiatnička prišla ku mne, aby sa zaoberala ťažkosťami pri riešení konfliktov. Nemôže ich zniesť. Väčšinou len ustúpi a situáciu úplne opustí, vždy s pocitom, že nedokončila úlohu. Občas sa ocitne v defenzívnej reakcii, len aby ju neskôr ľutovala. Jej želaním je, aby v momente protichodných názorov bola schopná zostať v atmosfére rešpektovania vlastných hraníc a hraníc iných. Keď som sa jej opýtal na príklad takej situácie, uviedla, že strach z konfliktu je s ňou vždy. Kde to cíti? V žalúdku. Vnímajte to, cítte to, vyjadrite to gestom:

Úder do žalúdku. Žena vidí, ako ju oceľová doska tlačí do žalúdku a chráni ju pred sebaodsúdením. Odsúdením čoho? Urobila som hrozné veci. Čo? Kedy? Nie teraz, nie v tomto živote. Bolo to v dobe, keď som mala veľkú moc.

Postavte sa svojej moci zoči voči. To je však nepredstaviteľné. Nemôže to urobiť. Je to príliš, nedokáže to zniesť. Zrazu vyzerá, akoby tam vlastne ani nebola. Ste tu? Ani veľmi nie. Vyzerá ako škrupina samej seba. Kam ste odišli? Opustila telo. Dokáže identifikovať polohu „mimo tela“ za sebou. Ide tam fyzicky. Z tejto novej pozície sa môže pozorovať v pozícii moci z čias minulých. Chodte do tejto pozície moci. Klientka do nej vstúpi a vníma, že jej niečo veľmi silné bráni, aby sa prejavila. Stáva sa tou potlačenou silou. Sila, ktorá jej bráni sa prejaviť na ňu pôsobí zvonka, klientka ju dokáže vyjadriť tlmenou hláskou. Prelomí túto silu, a cíti sa úplne vyčerpaná. Vyčerpanie vyjadrí gestom.

Teraz je na úplne novom mieste, a nie je to život. Je medzi životmi a pozerá sa späť na život, ktorý viedla, keď mala moc. Teraz sleduje dôsledky svojho konania v dobe, keď mala moc nad inými ľuďmi. Je tam tma a chlad. Je paralyzovaná a jej nohy sú ako z kameňa. Nemôže sa pohnúť. Počuje bolesť ľudí, ktorú spôsobila. Je to pre ňu čisté utrpenie. Nedá sa mu uniknúť. Prijíma ho a trpí. Hovorí: „Som za to zodpovedná“.

Nieko ju sleduje z inej, širšej perspektívy. Nemôže ich vidieť, ale cíti, že je sledovaná bez posudzovania. „Poslali ťa sem.“ „Áno.“ „Cítiš, že máš právo na ďalší život?“ „Ešte nie. Niečo chýba, niečo sa zaseklo v procese úplného návratu.“

„Mala si na výber?“ „Áno, mala. Myslela som, že konám vôľu bohov, že ich zastupujem. Ale došlo k zvratu. Bohovia sa stali tieňmi. Moje činy neboli motivované vôľou slúžiť bohom, ale strachom zo straty moci. Počula som vnútorný hlas svedomia, ktorý mi hovoril, aby som to nerobila. Ak by som ho bola počúvla, prišla by som o moc, a možno aj život. Nepočúvla som ho. Rozhodla som sa naplniť túžbu po moci a uchrániť si život. Ale mala som na výber.

Prizná sama pred sebou aj pred obeťami jej konania, že si vybrala zlú možnosť a vytvorila tak utrpenie týchto ľudí. To je bod obratu. Zmení sa scéna, atmosféra, svetlo. „Zdá sa, že sa rozhodli, že vás pošlú späť. Vidia váš potenciál robiť dobro, uzdravovať, čo len vy môžete liečiť. Dôverujú vám, odpúšťajú vám. Môžete si odpustiť? Môžete si dôverovať?“ „Áno“, hovorí. „Existuje spôsob, ako to urobiť všetko inak - vidieť Boha v každom. To mi pripomenie, že Boh vo mňa verí. Veria mi. Cítim ich dôveru. Teraz môžem dôverovať sama sebe. Teraz viem, že to môžem urobiť inak.“

Symbolicky vstúpi do tohto života na základe vlastného rozhodnutia a prijíma svoju silu, ktorej teraz môže dôverovať, že bude slúžiť dobru. Hovorí: „V situácii konfliktu môžem teraz zostať a konať slobodne, pretože sa môžem spoľahnúť na Boha v sebe. Nie som závislá od ostatných. Viem sama, čo treba robiť“. Toto je záver sedenia. Pranie sa naplnilo.

Čo sa práve stalo? Bol som tam, súčasťou nevyhnutnej logiky procesu, ktorý, ako verím, má svoj vlastný život a inteligenciu. Postupoval som v línii významu, ktorý so mnou zdieľala moja klientka. Nič sme intelektuálne neanalyzovali, nešpekulovali sme, nevytvárali žiadne abstrakcie. Zdieľali sme tú istú realitu, vedenú intuíciou klientky, ktorá sama pomenovala, čo sa deje a čo to znamená. Na vlastnej základe intuície som z pozície priateľa a kolegu pracoval s významom, ktorý klientka sama prisudzovala svojim skúsenostiam. Mali sme spoločnú realitu.

Čo toto pre vás čitateľov znamená, nechám na vás. Ale ja a moja klientka sme to vnímali tak, skúsenosť z minulého zle prežitého života a času medzi životmi paralyzovala dušu tvárou v tvár konfliktu. Potom však klientka urobila nové rozhodnutie: prevziať plnú zodpovednosť za to, ako konala, bez výhovoriek a zatíkania, uznať, že sa dobrovoľne rozhodla uspokojiť túžbu po moci, a nie konať na základe svedomia. Toto uznanie jej otvorilo novú možnosť odpustenia samej sebe, a z toho miesta mohla prijať aj dôveru, ktorú jej dali „oni“ a pretaviť ju do dôvery v samú seba prameniáciu zo sebapoznania.

Procesy, ktoré sme použili, zapájajú hlbšiu dimenziu ľudskej inteligencie a komunikácie: vnímanie, gesto, vizualizáciu a hlásky ľudskej reči. Nazývame ich Psychofonetika. Dokáže zviditeľniť neviditeľné, začuť nepočuté, spoznať neznáme. Mobilizuje pozorovacie zdroje Imaginatívneho, Inšpiratívneho a Intuitívneho vnímania, ktoré sú potenciálne dostupné každej ľudskej bytosti, ale potrebujú

vedomú aktiváciu. Nie je to špekulatívne ani teoretické. Je to rané vyjadrenie budúcej vedy o duši: Psychosofie.

Chcem nechať čitateľov, aby si sami našli vysvetlenie toho, čo sa stalo, nezávisle od môjho výkladu. Klientka mi dala povolenie písať o jej sedení a publikovať to. Možno vás tento článok obohatí a otvorí vašu myseľ možným neviditeľným dimenziám ľudských životov na zemi, ich širšiemu kontextu, tomu, kto my ľudia sme. Pre nás, mňa a moju klientku bola toto skúsenosť z prvej ruky, poznanie, skutočnosť. Obaja to teraz takto odovzdávame vám.

Yehuda Tagar.